

[Gade]

som vi fik, før vi stemte, af statsministeren og udenrigsministeren, indarbejdes som et minimum i selve direktivet. Det er jo noget, vi alle sammen er enige om. Det var jo et grundvilkår, da man tog stilling til EF-pakken, at vi fik miljøgaranti. § 100 A, stk. 4, var en reel mulighed. Derfor kan vi selvfølgelig heller ikke acceptere et direktiv, som i realiteten sætter den ud af kraft.

Vi er også skeptiske over for det system, som indføres, hvorefter varerne først kommer ind, og først derefter tager man stilling til, om det er farligt. Sådan har jeg læst direktivet, men jeg kan jo blive rettet, hvis jeg har læst det forkert. Jeg har læst direktivet sådan, at man lader varerne komme ind, og først når konsekvenserne – man kunne også sige ulykkerne – er sket, får man ret til at standse produktet. Det mener vi er uacceptabelt. Man må have ret til at sige stop, før maskinen stilles op.

Så er der hele tankegangen om, at indtil der er bygget fælles standarder op, tager man udgangspunkt i de enkelte landes standarder, som automatisk godkendes, hvis de ikke render ind i en konflikt. Vi kan i hvert fald ikke i dag se, at vi kan acceptere det som en hovedregel; så skulle det da i hvert fald knyttes sammen med, at vi fik miljøgarantien eksplicit ind, for så kunne man se en idé i dette. Men ellers er det helt uacceptabelt, at vi bare skal gå ud fra de nationale standarder.

Da direktivet altså i virkeligheden handler om arbejdsmiljø, vil jeg sige om det med anvendelsesforskrifter, at vi aldrig vil acceptere eller overtage den filosofi, som præger mange af EF-landene – og derfor er det vigtigt at få det sagt – at man klarer disse problemer via høreværn eller andre ting, man hænger på arbejderne, i stedet for at klare dem i konstruktionen. Det vil vi ikke acceptere, og derfor er det vigtigt, at Danmark går vældig offensivt ind i diskussionen her og siger, at det er konstruktionsforskrifterne, vi vil have indflydelse på, og det er dér, vi vil indbygge beskyttelsen af arbejderne.

Det er også vores mening, at de minimumsforslag på arbejdsmiljøområdet, som er fremsat, og som ikke er til drøftelse her, bør drøftes i sammenhæng, og heri skal altså også ses vores ønske om det, man kunne kalde en mere samlet redegørelse, en hvidbog, om arbejdsmiljøaspektet.

Vi er enige i, at høje minimumsregler i EF er et gode; de gør det lettere for os at gå videre, hvis vi ellers får ret til det, hvad vi vil kæmpe for, og ellers vil vi ikke acceptere dette her. Samtidig er det da også et løft i andre lande, og det er – det synes jeg godt må siges her – bestemt set med vores øjne positivt. Men så skal det også være et reelt løft på minimumsområdet, for hvis vi får lave minimumsregler og der bliver usikkerhed om, hvorvidt vi kan standse produkterne, er vi måske værre stillet end uden regler. Det synes jeg vi skal kigge nærmere på under de næste drøftelser, da jeg synes, det er vigtigt at få belyst dette område.

De Konservative lagde vægt på i deres ordførtale, at der var mange penge at hente på dette område, og at det også kunne være til fordel for dansk erhvervsliv.

I SF har vi aldrig været imod standardisering som sådan. Hvorfor skulle vi være det? Vi er imod standardisering, hvis den kolliderer med arbejdsmiljøprioriteringen. Selve processen kan vi da også se nogle fordele i: at få 1.000 produkter på markedet i stedet for 10.000 kan klart være en fordel, også økonomisk, for Danmark. Det, jeg ser en risiko i, er den manglende kontrol i standardiseringsorganisationerne og vel også det, at nogle lande og nogle kapitalinteresser får en overvældende indflydelse heri. Nu må vi ikke sætte navne på, men de store maskinfabrikker i Europa får jo nok en vis indflydelse på standarderne, og så synes jeg ikke, man skal være dumliberalister og bare sige: Vi skal liberalisere – hvis det viser sig, at indflydelsen i standardiseringsnævnene og på hele processen i virkeligheden mest er til fordel for nogle få virksomheder, der er placeret i bestemte lande.

Jeg mener, at en nuanceret debat om dette også indebærer, at man skal have en slags aftræk på det punkt for at få mulighed for at vurdere realiteten i standardiseringen, og her kunne nogle af de tanker, som hr. Ivar Nørgaard nævnte at LO har fremført, nok komme ind i billedet.

Som det foreligger, kan vi ikke støtte direktivet, men vi vil gå ind i drøftelserne og mener, det er vigtigt at få et flertal i Folketinget til at opstille en prioritering vedrørende arbejdsmiljø, som kan gå ind i denne diskussion, sådan at vi får skilt problemerne stjerneklart ud, og sådan at vi får taget stilling og gerne får kæmpet